

Lakóhely

Clarence Rimbrónak nem volt ellenére, hogy egy lakatlan bolygó egyetlen házában éljen, legalábbis nem jobban, mint a Föld bármely más lakójának a több mint egytrillióból.

Ha valaki rákérdezett volna az esetleges ellenvetéseire, kétségtelenül csak bámul rá üres tekintettel. A háza jóval nagyobb és modernebb volt, mint amilyen bármelyik másik ház lehetett a Föld-tartományon. Független levegő- és vízellátással rendelkezett, a fagyasztókamrák pedig bőséges mennyiségű élelmet őriztek. Erőtér szigetelte el az élettelen bolygótól és az épületet öthektáros (természetesen üveg alatt lévő) farm vette körül, amely a jótékony napfénynek köszönhetően virágokat kínált a szemnek és zöldségeket az egészségnek. Még néhány csirkét is tartott. Ráadásul Mrs. Rimbro elfoglalhatta magát rajta délutánonként, illetve a két kisebb Rimbrónak is volt hová kimennie játszani, ha megunták a belső tereket.

Mi több, ha valaki a Föld-tartományon akart tartózkodni, mármint tényleg és igazán akarta volna ezt; ha embereket akart volna maga köré, vagy lélegezhető levegőt és vizet, amelyben úszhat, akkor csak ki kellett mennie az ajtón.

Hol itt a probléma?

Jusson eszünkbe, hogy a Rimbro-háznak helyet adó, élettelen bolygón teljes csend uralkodott, mármint leszámítva az eső és a szél időnkénti monoton hanghatásait. Ez magával hozta az abszolút magányosság és kétszázmillió négyzetmérföldnyi bolygófelszín teljes körű birtoklásának érzetét.

A maga visszafogott módján Clarence Rimbro értékelte mindezt. Könyvelőnek tanult, jártasságot szerzett az előrehaladott számítógépes modellek kezelésében, mindig igen precízen öltözködött, és nem kellett sok ahhoz, hogy elmosolyodjon vékony, gondozott bajsza alatt. Megfelelően tudatában volt a saját értékének. Amikor hazafelé hajtott a munkahelyéről, elhaladt néhány másik lakóhely mellett a Föld-tartományon, és nem tudta megállni, hogy ne valamelyes önelégültséggel nézzen rájuk.

Nos, üzleti okokból vagy pusztán mentális perverzió folytán, de néhány embernek a Föld-tartományon kellett laknia. Nem túl nagy örömmel. Mindenesetre, a Földtartomány talajának kellett ásványokkal és alapvető élelmiszerrel ellátnia a több mint egytrillió (ötven éven belül kéttrillió) lakost, és a tér kifejezetten drágának számított. A Föld-tartományon álló házak egyszerűen nem lehettek ennél nagyobbak, és a bennük élő embereknek hozzá kellett szokniuk ehhez a tényhez.

Már maga a házába való belépés folyamata enyhén kellemes érzést keltett. Először a görbítő körüli közösségi térbe jutott, amelyhez hivatalosan tartozott (ez ugyanúgy nézett ki, mint a többi közösségi tér: középen egy meglehetősen csonka obeliszkkal), és amelyben változó mennyiségben talált másokat is, akik szintén a görbítő használatra várakoztak. Mielőtt sorra került, újabb érkezők álltak be mögé, és a helyiek általában a várakozási idő alatt éltek társas életet.

„Hogy van a bolygója?”, „Hát a magáé?” - a szokásos csevegés. Néha valakinek adódott valami problémája. Gépezetek álltak le vagy szélsőséges időjárás formálta át a felszínt. Nem túl gyakran, de történt ilyesmi.

Mindenesetre, a csevegéssel jól el lehetett ütni az időt. Végül Rimbro is sorra került, bedugta a kulcsát a nyílásba, beütötte a megfelelő kombinációt, és a dimenziógörbítő áthelyezte a saját lehetőség-mintázatába, amelyet a házasságkötésekor jelöltek ki számára, mert termelő polgárrá vált. Egy olyan lehetőség-mintázatba, amelyben az élet sohasem fejlődött ki a Földön. Amint átgörbítették erre a bizonyos élettelen Földre, máris a saját előszobájába lépett be.

Így ment ez.

Sohasem zavarta, hogy egy másik lehetőségben él. Miért zavarta volna? Még csak nem is gondolt rá. Végtelen számú lehetséges Föld létezett, mindegyik a saját dimenziójában, és mindegyik a maga lehetőség-mintázata alapján épült fel. Mivel egy olyan bolygón, mint a Föld, a számítások szerint ötven százalék az élet kialakulásának esélye, a lehetséges Földek felén (ami szintén végtelen számút jelentett, hiszen a végtelen fele is végtelen) volt élet, a másik felén (ugyancsak végtelen számú lehetőség) nem. Nagyjából hárommilliárd lakatlan Földön nagyjából hárommilliárd család élt, mindegyikük a saját gyönyörű házában, amelyet az adott lehetőség-mintázat napja látott el energiával, és a megfelelő rendszerek tettek biztonságossá. Naponta milliókkal növekedett az így elfoglalt Földek száma.

Azután egy nap, amikor Rimbro hazatért, a felesége, Sandra így szólt hozzá:

- Igen különös zajt hallottam.

Rimbro szemöldöke megemelkedett, és jobban megnézte magának a nőt. Karcsú kezének bizonyos nyugtalanságát és a szája sarkában ülő sápadtságot leszámítva minden egészen normálisnak tűnt.

A férfi félúton járt a türelmesen várakozó előszobái akasztó felé, és még mindig kabátjával a kezében kérdezte:

- Zajt? Miféle zajt? Nem hallok semmit.
- Már abbamaradt - válaszolta Sandra. - De tényleg! Olyan volt, mint valami mély dobogás vagy moraj. Hallottad egy darabig, azután abbamaradt. Azután megint hallottad egy ideig, és megint félbeszakadt. Még sohasem hallottam ilyesmit.

Rimbro felakasztotta a kabátját.

- De hát ez lehetetlen!

- Hallottam.

- Megnézem a gépeket - mormolta a férj. - Elromolhatott valamelyik.

Könyvelő szeme nem fedezett fel semmiféle hibát, és egy vállvonással inkább elindult vacsorázni, Hallgatta, ahogy a kiszolgáló szerkezetek buzgón zümmögnek különböző feladataik végzése közben. Végignézte, ahogy a mosogatórobot felszedi a tányérokat és evőeszközöket, elviszi őket a ledobóhoz, azután megszabadul tőlük. Végül elgondolkodva így szólt:

- Talán a kiszolgálók egyike hibásodott meg. Majd ellenőrzöm Őket.

- Nem olyan volt, Clarence.

Rimbro úgy ment aludni, hogy nem is gondolt többet a dologra, de arra ébredt, hogy a felesége a vállát szorítja. Keze automatikusan megkereste a kontaktfoltot, és a falait halványan felizzottak.

- Mi az? Hány óra van?

A nő a fejét rázta.

- Hallgasd csak!

Jóisten, gondolta Rimbro, a zaj! Határozottan valami morajlás. Jött, azután megszűnt.

- Földrengés? - suttogta. Ámbár, a választható bolygók közül mindig kiszűrték a veszélyeseket.

- Egész nap? - kérdezett vissza Sandra bosszúsan. - Szerintem valami más lehet. - Azután megfogalmazta minden nyugtalan háztulajdonos titkos félelmét:

- Szerintem van még valaki a bolygón. Ez a Föld lakott.

Rimbro logikusan cselekedett. Reggel elvitte a feleségét és a gyerekeket Sandra anyjához, kivett egy szabadnapot, és elment a szektort ellenőrző Lakáshivatalba.

Nyugtalanította a dolog.

A Lakáshivatalban dolgozó Bill Ching alacsony, kedélyes fickó volt, büszke mongol származására. Úgy vélte, a lehetőség-mintázatok megoldották az emberiség minden egyes problémáját. Ugyanakkor munkatársa, Alec Mishnoff szerint a lehetőség-mintázatok olyan gödröt jelentettek, amelybe az emberiség már reménytelenül belezuhan. Eredetileg régészetet tanult, és ezen belül számos olyan témát tanulmányozott, amelyekkel még mindig tele volt az az előkelően tartott feje. Erőszakos szemöldöke ellenére sikerült érzékeny tekintettel néznie ügyfeleire, és olyan elképzelést dédelgetett, amelyről még senkinek sem mert beszélni, de a régészet helyett az ingatlanüzlet felé terelte életét.

Ching kedvelte azt a kifejezést, hogy „A francba Malthusszal!” Ez már afféle szóbeli védjegyévé vált.

- A fenébe Malthusszal! A túlnépesedés már lehetetlen. Mindegy, hogy milyen gyakran kétszereződünk meg újra meg újra, a homo sapiens lélekszáma véges marad, míg a lakatlan Földek száma mindig is végtelen marad. Emellett nem muszáj csak egy házat tenni egy bolygóra. Építhetünk százat, ezret vagy akár egy milliót is. Sok a hely és minden lehetőség-napnak elegendő ereje van a fenntartásukhoz.

- Egynél többet egy bolygóra? - kérdezte Mishnoff fanyarul.

Ching pontosan tudta, mire gondol munkatársa. Amikor először használták a lehetőség-mintázatok, egy bolygó egyedüli tulajdonosának lenni jelentős motiváló erő volt az első telepések számára. Bárkiben felébreszthette a sznob despotát. A szlogen így szólt: Ki lehetne még olyan szegény, hogy nincs nagyobb birodalma, mint Dzsingisz kánnak? A többszörös lakhatási engedély sokakat felháborítana.

A mongol vállat vont.

- Persze, lelkiileg fel kellene készíteni rá az embereket. Na és? Ez kellett ahhoz is, hogy beinduljon ez az egész üzlet.

- És étel? - kérdezett újra Mishnoff.

- Tudod, hogy hidroponikus rendszereket és keltetőüzemeket telepítettünk a lehetőség-mintázatok egy részébe. És ha kell, még mindig megművelhetjük a talajt.

- Űrruhában, oxigénimporttal.

- Mesterségesen is lebonthatjuk a szén-dioxidot az oxigénért, amíg a növények beindulnak, és átveszik ezt a munkát.

- Ha van rá egymillió éved.

- Az a baj veled, Mishnoff - válaszolta Ching hogy túl sok történelemkönyvet olvastál. Obstruáló¹ vagy.

Azonban Ching túl jó természetű volt ahhoz, hogy ezt tényleg így gondolja, Mishnoff pedig továbbra is sokat olvasott és aggodalmaskodott. Mishnoff várta a napot, amikor végre összeszedi a bátorságát és a szektor igazgató elé áll, hogy egyenesen és kertelés nélkül - csak így, bumm a közepébe - elmondja, pontosan mi is zavarja az egészben.

Azonban megérkezett Clarence Rimbrow úr, aki enyhén izzadva tornyosult fölénk, mert két napja java részét elvette, hogy eljusson hozzájuk a Hivatal bürokratikus útvesztőjében.

Helyzetismertetése csúcsára érve így szólt:

- Véleményem szerint az a bolygó lakott, és nem javaslom, hogy ellenkezzenek!

Miután végighallgatta a történetét, Ching próbálta lecsillapítani:

- Az ilyen zajok eredhetnek természeti jelenségektől is.

- Miféle természeti jelenségtől? - kérdezte Rimbrow. - Kivizsgálást akarok! Ha ez egy természeti jelenség, akkor tudni akarom, hogy mi az. Szerintem az a hely lakott. Istenre mondom, hogy élet van rajta, és nem vagyok hajlandó bérletet fizetni egy olyan bolygóért, amit másokkal is meg kell osztanom! Még ha dinoszauruszok is azok a mások, a zajból ítélve.

- Kérem, Rimbrow úr, mióta lakik a Földjén?

- Tizenöt és fél éve.

- És talált valaha is életre utaló bizonyítékot?

- Most találtam, és mint A-I termelési osztálybesorolású polgár, jogom van ahhoz, hogy kivizsgálást kérjek!

- Természetesen kivizsgáljuk az esetet, uram, de már most szeretnénk biztosítani afelől, hogy minden rendben van. Tudja ön, milyen gondosan választjuk ki a lehetőség-mintázatainkat?

- Könyvelő vagyok. Meglehetősen jól tudom - felelte Rimbrow.

- Alikor minden biztonnal azt is tudja, hogy a számítógépek nem tévedhetnek. Sohasem választanak ki olyan lehetőséget, amelyet korábban már kiválasztottak. Ez egyszerűen lehetetlen. Emellett úgy lettek beállítva, hogy csak szén-dioxidban dús légkörű Földet válasszanak ki, amelyen sohasem fejlődött ki növényi élet, és ebből adódóan állati sem. Ha kifejlődtek volna a növények, akkor már lebontották volna a szén-dioxidot. Érti?

- Jól ismerem az egész folyamatot, és nem azért jöttem, hogy továbbképzésben részesítsenek! - jegyezte meg Rimbrow dölyfösen. - Kivizsgálást akarok, mást nem. Meglehetősen megalázó a gondolat, hogy meg kell osztanom a világomat, az én saját világomat valaki vagy valami mással és nem áll szándékomban elviselni ezt a sértést.

- Ez csak természetes - mormolta Ching, elkerülve Mishnoff kaján vigyorát.

- Még ma odamegyünk.

Teljes felszereltséggel tartottak a görbitőhöz.

Szeretnék kérdezni valamit - kérdezte Mishnoff - Miért futtatod le mindig ezt a „nincs miért aggódnia, uram” rutint? Úgyis aggódni fognak. Ez nem vezet sehova.

- Meg kell próbálnom. Tényleg nem kellene aggódnunk - felelte Ching némileg ingerlékenyen. - Hallottál már valaha lakott szén-dioxidos bolygóról? Emellett Rimbrow pont az a fajta, aki könnyen elindíthat egy-két pletykát. Kiszagolom az ilyet. Ha igazat adunk neki, akkor a végén már odajutunk, hogy a napja nívóvá változott.

- Az viszont megtörténik néha - jegyezte meg Mishnoff.

- Tényleg? Egy ház eltűnt és egy család meghalt. Látod, hogy mégiscsak obstruálsz? Valaha régen, az általad kedvelt időkben, ha megáradt egy folyó Kínában vagy máshol, akkor akár ezrek is meghalhattak. Mi több, akkoriban még csak egy vagy kétmilliárd volt a népesség.

- Honnan tudod, hogy Rimbrow bolygóján nem lehet élet? - mormolta Mishnoff.

- Szén-dioxidos légkör.

- De csak tegyük fel, hogy... - Semmi sem használt. Mishnoff nem tudta kimondani. Esetlenül mondta ki mégis: - Tegyük fel, hogy olyan növények és állatok fejlődnek ki, amelyek képesek életben maradni szén-dioxidban.

- Még sohasem volt rá példa.

- Végtelen számú világon bármi megtörténhet. - Suttogva fejezte be: - Mindennek meg kell történnie.

- Az esély egy a duodecillióhoz - válaszolta Ching a vállát vonogatva.

Ekkor odaértek a dimenziógörbitőhöz, és előbb a tehergörbitőt használták (amely Rimbrow raktárába célzott) a járművükhöz, majd előbb Ching, azután Mishnoff is átugrott a panaszos lehetőség-mintázatába.

- Szép ház! - jegyezte meg Ching elégedetten. - Nagyon szép modell. Jó ízlésre vall.

¹ obstruáló: akadályozó (latin)

- Hallasz valamit? - kérdezte Mishnoff.

- Nem.

Ching kiment a kertbe.

- Hé! - kiáltott vissza az előtérbe. - Rhode Island-i vörösek!

Mishnoff követte, közben felpillantott az üvegtetőre. A nap ugyanúgy nézett ki, mint trillió másik Föld napja.

Elgondolkodva szólalt meg:

- Már lehet növényi élet. Kezdeti fázisban. Csökkenhetett a szén-dioxid szintje. Azt a számítógép sem tudná.

- Akkor is évmilliók kellene még az állati élet kialakulásához, ami ráadásul csak újabb évmilliók múlva mászik ki a tengerből.

- Nem szükségszerűen követi a mintát.

Ching átkarolta társa vállát.

- Te elmerengtél. Egy nap majd elmondod, mi is bánt valójában helyett, hogy csak utalgatsz rá, és akkor eloszlathatjuk a kételyeidet.

Mishnoff ingerülten ráncolta össze a szemöldökét, és lerázta magáról a barátságos érintést. Mindig is nehezen viselte Ching türelmét.

- Ne analizáld... - Azonban valami beléfojtotta a szót. - Csitt!

Távoli morajlást hallottak. Azután ismét.

Lehelyezték a szeizmográfot az udvar közepére, azután aktiválták az erőteret, amely lefelé irányulva mereven hozzárögzítette a szerkezetet a föld mélyén rejlő kövezethez. Lélegzet-visszafojtva figyelték, ahogy a tű reszketve húzza a vonalakat.

- Felszíni hullámok - jegyezte meg Mishnoff. - Nagyon felszíniek. Nem a föld aló! jön.

Ching valamelyest komorabbnak tűnt.

- Akkor mi lehet?

- Azt hiszem - kezdte a társa legjobb lesz, ha utánajárunk. - Arca elszürkült az aggodalomtól. - Fel kell állítanunk egy szeizmográfot egy másik ponton, és be kell határolnunk a zavar forrását.

- Ez nyilvánvaló - értett egyet Ching. - Kimegyek a másik szeizmográfval. Maradj itt!

- Nem! - ellenkezett Mishnoff erélyesen. - Én megyek ki!

Megrémült, de nem volt más választása. Ha ez tényleg az volt, akkor fel lesz rá készülve. Legalább küldhet egy figyelmeztetést. Ha a felkészületlen Ching megy ki, az akár katasztrófális is lehet. Nem is figyelmeztethette előre társát, mert az biztosan nem hitt volna neki.

Azonban Mishnoffot nem a hősök anyagából gyúrták. Reszkető tagokkal bújt bele az oxigénruhába, és ügyetlenül babrált a bomlasztóval, amikor helyileg rést ütött az erőtéren, hogy szabaddá tegye a vészkijáratot.

- Van bármi oka, hogy ennyire ki akarsz menni? - kérdezte Ching az esetlen mozdulatok láttán. - Szívesen kimegyek.

- Semmi baj. Kimegyek én - válaszolta Mishnoff kiszáradt torokkal, azzal kilépett a zsilibbe, amely kivezetett az élettelen Föld kopár felszínére. A feltehetően élettelen Föld felszínére.

Mishnoff számára egyáltalán nem volt szokatlan a környezet. Már több tucatszor látta. A csupasz köveket a szél és az eső, a velük érkező homok koptatta és mállasztotta; apró, de annál zajosabb patak tört magának utat a sziklás felszínben. Minden szürke és barna, zöldnek jelét sem találni. Életnek hangja nem hallatszik.

Ámbár a nap ugyanaz, mint máshol, és amikor lenyugszik, ugyanazok a csillagképek válnak láthatóvá az égen.

A lakóhelyet arrafelé építették ki, ahol a Föld-tartományon Labrador lenne. {Valójában ott is Labrador volt, de tényleg. Kiszámolták, hogy nem több mint kvadrillióból egy Földön történtek jelentős eltérésekkel a geológiai változások. A kontinensek majdnem mindenhol ugyanúgy felismerhetőek voltak, akár egészen apró részletekben is hasonlítottak egymásra.)

Hiába az elhelyezkedés és az októberi dátum, a halott Föld légkörét megtelítő szén-dioxidnak köszönhetően az üvegházhatás izzasztó hőséget termelt.

Mishnoff komoran nézett végig a tájon a védőruha átlátszó szemellenzője mögül. Ha a zaj forrása a közelben van, akkor elegendő egy' mérfölddel arrébb felállítani a második szeizmográfot. Ha nem, akkor ki kell hozniuk a lebegőt. Mindenesetre, az egyszerűbb változattal kezdte.

Módszeresen felkaptatott egy sziklás domboldalon. Úgy vélte, odalentről körülnézve kiválaszthatja a megfelelő pontot.

Amikor a kellemetlen melegtől zihálva végre felért, kiderült, hogy felesleges foglalkoznia a szerkezettel.

A szíve nem csak a megerőltetéstől vert hevesebben, és a dobogásától alig hallotta a saját hangját, ahogy belekiáltott a rádiómikrofonba a szája előtt:

— He, Ching! Ezek építkeznek!

- Mi van? - közvetítette a szerkezet a meglepett kiáltást.

Nem tévedhetett. A talajt legyalulták. Gépezetek dolgoztak rajta. Lerobbantották róla a nagyobb köveket.

- Robbantanak! Ez okozza a zaj ti - kiáltotta Mishnoff.

- De hát az nem lehet! A számítógép sohasem választaná ugyanazt a lehetőség- mintázatot kétszer! Nem képes rá!

- Nem érted... - kezdte Mishnoff.

De saját logikáját követve Ching máris elhatározta magát:

- Menj oda! Én is kijövök!

- Ne, a fenébe is! - szólt rá társára a rádión keresztül. - Maradj ott! Maradjunk rádiókapcsolatban, és készülj fel rá, hogy azonnal vissza kell térned a Föld-tartományra! Az isten szereimére!

- Miért? - értetlenkedett Ching. - Mi van ott?

- Még nem tudom - felelte a társa. - Várj, amíg kiderítem!

Legnagyobb meglepetésére észrevette, hogy kocognak a fogai.

Miközben lecsúszott-mászott a domb másik oldalán, és visszhangot keltett a leguruló kövekkel, Mishnoff hangtalanul foglalta szitkokba a számítógépet, a lehetőség-mintázatokat és a fűsthöz hasonlóan szaporodó, több mint egytrillió emberi lény kielégíthetetlen helyigényét.

Egy légmentesen zárt öltözéket viselő férfi jött elébe, védőruhája számos ponton különbözött az övétől, de egyértelműen ugyanazt a célt szolgálta: oxigénnel látta el a tüdőt.

Mishnoff zihálva lehelte bele mikrofonjába:

- Tartsd a vonalat, Ching! Jön valaki! Maradjunk kapcsolatban! - Érezte, hogy a szíve valamivel enyhébben ver és a tüdeje is könnyebben dolgozik.

A két férfi egymásra bámult. A másik szöke volt, arca szikár. A tekintetében ülő meglepetés túl nagynak tűnt ahhoz, hogy csak színlelje.

Kemény hangon szólította meg:

- Wer sind Sie? Was machen Sie hier?

Mishnoffba mintha villám csapott volna. Amikor még régész akart lenni, két évig tanulmányozta az ősi Németországot, és az általa ismerttől eltérő kiejtés ellenére értette a szavakat. Az idegen azt kérdezte, hogy ki ő és mit keres ott?

- Sprechen Sie Deutsch? - dadogta Mishnoff hülyén, azután próbálta mormolva megnyugtatni Chinget, aki idegesen kérdezte, hogy mi ez a halandzsa?

A németül beszélő férfi nem válaszolt egyértelműen, csak megismételte az első kérdését:

- Wer sind Sie? - Azután türelmetlenül tette hozzá: - Hier ist für ein verrückten Spass keine Zeit.

Mishnoff sem érezte, hogy vicces kedvében lenne, főleg bolondozni nem kívánt. Ismét megpróbálkozott a kérdéssel:

- Sprechen Sie Planetisch?

Nem tudta, hogy mondják németül a „standard bolygó nyelvet”, ezért csak találgatott. Későn jutott eszébe, hogy rákérdézhetett volna egyszerűen csak az angolra is.

A másik férfi szeme elkerekedett.

- Sind Sie wahnsinnig?

Mishnoff hajlott rá, hogy igazat adjon neki. de gyenge önvédelemtől hajtva így válaszolt:

- Nem vagyok örült, a francba! Úgy érteni, auf der Erde woher Sie gekom...?

Feladta, mert nem bírta elég jól a nyelvet, de közben egy másik ötlet folyamatosan dörömbölt a koponyája belső falán. Kellott találnia valami módot rá, hogy kipróbálja. Kétségbeesetten kérdezett rá:

- Welches Jahr ist es jetzt?

A férfi, aki rákérdezett elméje épségére, ezúttal feltehetőleg megbizonyosodott az agybajáról, mivel rákérdezett, hogy milyen évet írunk. De ezt legalább meg tudta fogalmazni szegényes némettudásával.

A másik mormolt valamit, ami gyanúsán hasonlított egy jóféle német káromkodásra, azután így válaszolt:

- Es ist doch zwei tausend drei hundert vier-und-sechzig, und warum...

Az ezután következő német szóáradat teljesen érthetetlennek bizonyult, de Mishnoff legalább választ kapott a kérdésére. Ha helyesen fordította le a számokat magának, akkor a fickó 2364-et, a jelenleginél közel kétezer évvel korábbi dátumot mondott. Hogyan lehetséges ez?

Szinte csak magának mormolta el:

- Zwei tausend drei hundert vier-und-sechzig?

- Ja, ja - felelte a másik nem kevés iróniával. - Zwei tausend drei hundert vier-und-sechzig. Der ganze Jahr lang ist es so gewesen.

Mishnoff megvonta a vállát. A kijelentés, hogy egész évben ez volt a dátum, még németül is gyenge szellemeskedésnek tűnt, lefordítva sem lett jobb vicc. Tűnődni kezdett.

Azonban a másik férfi gunyoros hanghordozása tovább fokozódott, ahogy hozzátette:

- Zwei tausend drei hundert vier-und-sechzig nach Hitler. Hilft das Ihnen vielleicht? Nach Hitler!²

Mishnoff felkiáltott örömeiben:

- Hát persze, hogy segít! Es hilft! Hören Sie bitte...³ - Akadozó németiséggel folytatta, kényszerűen a bolygónyelv néhány kifejezését is beiktatta:

- Az isten szerelmére, um Gottes willen...!

Ha Hitler után 2346-ról van szó, az egészen mást jelent.

Kétségbeesetten próbálta összerakni a magyarázatot németül.

A másik férfi összevonta szemöldökét, és úgy tűnt, mélyen elgondolkodott a hallottakon. Felemelte kesztyűs kezét, mintha az állát akarta volna megsimogatni, de beleütközött a ruha átlátszó maszkjába. Amíg tűnődött, ujjai ott maradtak hasznavehetetlenül.

Végül hirtelen így szólt:

- Ich heiss George Fallenby.

Mishnoffnak úgy tűnt, hogy a név angolszász eredetű, de a magánhangzók kiejtésének megváltozása miatt egészen németesen hangzott.

- Guten Tag - mondta Mishnoff nemileg esetlenül. - Ich heiss Alec Mishnoff.

- Csak ekkor döbrent rá, hogy neve mennyire szlávosan hangzik.

- Kommen Sie mit mir, Herr Mishnoff!⁴ - mondta Fallenby.

Feszült mosollyal követte, közben belemormolt a mikrofonba:

- Semmi gond. Ching! Minden rendben!

Ismét a Föld-tartományon Mishnoff a hivatal szektorigazgatója előtt állt, aki a szolgálatban öregedett meg, és akinek minden ősz hajszála egy-egy fellelt és megoldott problémát, ahogy minden kihullott hajszála egy-egy elhessegetett gondot jelentett. Berg, az óvatos férfi szemében még mindig élénk fény csillant, és egyetlen fogától sem kellett megválnia.

Megrázta a fejét.

- És németül beszéltek? De a maga által tanulmányozott német nyelv ma már kétezer éves!

- Igen - felelte Mishnoff. - Azonban a Hemingway által használt angol is több mint kétezer éves, a bolygóstandard mégis elég közel áll hozzá, hogy bárki el tudja olvasni eredetiben.

- Hm... És ki ez a Hitler?

- Afféle törzsfőnök volt az ősi időkben. Ő vezette a német törzseket a huszadik század egyik háborújában, mielőtt elkezdődött az atomkor és vele az igazi történelem.

- Úgy érti, még a Dúlás előtt?

- Pontosan. Egész sor háborút vívtak akkoriban. Az angolszász országok győztek, és felteszem, ma ezért beszél az egész Föld a bolygóstandardot.

- És ha Hitler és a németek győztek volna, akkor a világ most németül beszélne?

- Fallenby Földjén ők győztek, uram, és németül beszélnek.

- És így lett „Hitler után” az időszámításuk „Krisztus után” helyett?

- Igen. És feltételezem, hogy van olyan Föld, ahol a szláv törzsek nyerték a háborúkat, és mindenki oroszul beszél.

- Valami azt súgja - jegyezte meg Berg hogy előre látnunk kellett volna ezt a lehetőséget, de amennyire tudom, senki sem jelezte ennek az esélyeit. Mindenesetre, végtelen számú lakott Föld van, és nem csak mi dönthettünk úgy, hogy a lehetőség-mintázatok felé terjeszkedve oldjuk meg a végtelen népességnövekedés problémáját.

- Pontosan - felelte Mishnoff buzgón. - Mi több, úgy tűnik, számtalan olyan lakott Föld lehet, ahol ugyanezt teszik, így akár az általunk ismert háromszázmilliárd Földön is számos példa lehet a többszörös területfoglalásra. Ezt is egyedül azért fedeztük fel, mert véletlenül épp az egyik bérlőnk otthonának egymérföldes körzetében kezdtek el építkezni. Ellenőriznünk kellene.

- Arra céloz, hogy át kellene kutatnunk minden egyes Földünket?

- Igen, uram. Egyezséget kell kötnünk más lakott Földekkel. Végül is, van elég hely mindannyiunk számára, és a megegyezések nélküli terjeszkedés különféle konfliktusokhoz vezethet.

2 **Kétezer-háromszázhatvannégy Hitler után. Ez talán segít Önnek? Hitler után! (német)**

3 **Segít! Hallgasson, kérem... (német)**

4 **Jöjjön velem. Mishnoff úr! (német)**

- Igaz - mondta Berg elgondolkodva. - Egyetértek.

Clarence Rimbrow gyanakodva nézte Berg idős arcát, amelyen a ráncok ezúttal jó szándékot tükröző kifejezésbe gyűrődtek.

- Biztos benne?

- Abszolúte - felelte a hivatal igazgatója. - Őszintén sajnáljuk, hogy időleges szálláson kellett tölteniük az elmúlt két hetet...

- Hármat.

- ... három hetet, amit természetesen kompenzálni fogunk.

- Miféle zajt hallottunk?

- Tisztán geológiai eredetűt, uram. Meglazult egy nagyobb sziklatömb, és a szél miatt újra meg újra összedörzsölődött más sziklával a domboldalban. Eltávolítottuk, és átvizsgáltuk a területet, hogy elkerüljük a hasonló eseteket.

Rimbrow kézbe vette a kalapját, és elköszönt:

- Akkor hát, köszönöm a fáradozásukat!

- Ne hálálkodjon, Mr. Rimbrow, ez a munkánk!

A férfit kivezették, és Berg Mishnoffhoz fordult, aki a Rimbrow-ügy lezárásának csendes megfigyelőjeként várakozott.

-A németek rendesek voltak - mondta az igazgató. - Elismerték az elsőbbségünket, és távoztak. Jut hely mindenkinek, ezt mondták. Persze kiderült, hogy már számos lakóhelyet építettek a többi lakatlan világon is. És egy projekt keretében átvizsgáljuk a többi világunkat is, hogy hasonló egyezményeket kössünk mindenkivel, akit azokon találunk. Titokban csináljuk az egészet. Előkészületek nélkül nem tarthatjuk a köz elé. Azonban nem ezekről akartam beszélni magával.

- Kérem? - Mishnoff meglepődött. Örömtelien érezte a fejleményeket, már csak a saját mumusa nyugtalanította.

Berg rámosolygott.

- Ugye tudja, Mishnoff úr, hogy mi itt, a Lakáshivatalban, illetve a planetáris kormány nevében is szólok, nagyra értékeljük az ön helyzetfelismerő képességét és gyors gondolkodását. Az ön közbenjárása nélkül akár tragikussá is fajulhatott volna a helyzet. Természetesen ez az elismerés kézzelfoghatóbb formát fog ölteni.

- Köszönöm, uram!

- Ám, ahogy már korábban is említettem, sokan gondolhattunk volna erre a lehetőségre. Hogyan jutott eszébe? Kissé belekukkantottunk a háttérébe. A munkatársa, Ching megemlítette, hogy korábban is utalt valamiféle komoly veszélyre a lehetőség-mintázatokkal kapcsolatban, illetve a németekkel való találkozás előtt annak ellenére is ön szándékozott kimenni az erőtéren kívülre, hogy láthatóan nyugtalanította valami. Számított arra, amit talált, ugye? Szóval, hogyan jutott erre a következtetésre?

Mishnoff zavarodottan válaszolt:

- Nem, nem... Egyáltalán nem erre gondoltam. Magam is meglepődtem. Úgy...

Hirtelen torkán akadt a szó. Miért ne mondja el? Hálásak neki. Bebizonyította, hogy érdemes meghallgatni. Máris történt egy váratlan esemény, amelyet ő előre sejtett.

Határozottabban folytatta:

- Másról van szó.

- Igen?

(Hogy kezdje?)

- A naprendszerben csali a Földön van élet.

- Így igaz - mondta Berg még mindig jóindulatúan.

- És a számítások szerint a csillagközi utazás kifejlesztésének esélye infinitezimális .⁵

- Mire szeretne kilyukadni?

- Arra, hogy ez csak erre a lehetőségre igaz! Kell lennie olyan lehetőség-mintázatnak, amelyben más élet létezhet a naprendszerünkben, vagy amelyben más csillagrendszerek lakói kifejlesztették a csillagközi utazást lehetővé tevő meghajtást.

Berg összeráncolta a szemöldökét.

- Elméletileg igaza van.

- Tegyük fel, hogy az egyik Földet meglátogatják ezek az értelmes lények. Ha ez egy olyan lehetőség-mintázat, amelyben a Föld lakott, akkor mindez nem lesz kihatással ránk; nem kerülnek kapcsolatba velünk a Föld-tartományon. Azonban, ha ez egy olyan lehetőség-mintázatban történik, amelyben a Föld lakatlan, és felállítanak egy bázist, akkor történetesen rátalálhatnak az egyik általunk épített lakóhelyre is.

- Miért pont a miénkre? - kérdezte Berg szárazon. - Miért nem például a németekére?

- Mert mi csak egy lakóhelyet építünk egy világra. A német Föld többet. Valószínűleg mások is. A mi esélyünk így több milliárd az egyhez. És ha a földön kívüliek találnak egy ilyen lakóhelyet, akkor megvizsgálhatják, és megtalálhatják az utat a Föld-tartományra. Egy magasan fejlett és gazdag világra.

- Nem, ha kikapcsoljuk a dimenziógörbítőt

- Ha megtudják, hogy létezik a dimenziógörbítés, megépíthetik hozzá a saját gépeiket - vetette ellen Mishnoff. -- Ha egy faj elég intelligens a csillagközi utazás ki- fejlesztéséhez, akkor ezt is meg tudja tenni. Ráadásul az elfoglalt lakóhelyen lévő görbítőegység segítségével könnyen beazonosíthatják a mi lehetőség- mintázatunkat... És akkor hogyan kezeljük majd a helyzetet? Azok nem németek lesznek vagy bárki más egy másik Földről. Az ő gondolkodásmódjuk és motivációjuk idegen lesz számunkra. Jelenleg még csak nem is gondolunk erre a lehetőségre, nemhogy bármit is tegyünk ellene. Csak egyre több és több világon építünk lakóhelyet, és ezzel napról napra növeljük az esélyeket...

Egyre idegesebben beszélt, és Berg kiáltása szakította félbe:

- Nonszensz! Ez nevetséges...

A kommunipad hangos rezgéssel jelezte a bejövő hívást, közben a felülete kivilágosodott, és Ching arca jelent meg rajta.

- Elnézést, hogy megzavarom, de... - kezdte a mongol.

- Mi van? - vágott közbe Berg nyugtalanul.

- Van itt egy férfi, akivel nem tudok mit kezdem. Ittas lehet vagy megőrült. Azt állítja, hogy körbevették az otthonát, és különös lényeket láttak bebámulni a kert üvegtetején.

- Lényeket? - kiáltotta Mishnoff.

- Lila lényeket nagy, vörös erezettel a bőrükön, valamint három szemmel, haj helyett valami csápfélével. Állítólag...

Azonban Mishnoff és Berg már nem figyelt rá. Egymásra néztek, tekintetükben émelyítő rémület ült.

(Habony Gábor)